

Около него пъкъ се суетѣше и сумтѣше карачътъ му отчаянъ, вмирянъ на бензинъ и другъ на изгледъ важенъ господинъ.

— Какво? Що? — запита бае Пижо съжалително.

Карачътъ го изгледа умолително и рече:

— Я слушай, ти човѣче! Самъ Господъ те прати на време. Ще ни помогнешъ да го извлѣчеме, хе тамъ до близкий ханъ... Пъкъ после лесно... Ще ти се плати честно.

Свали си Пижо капата вежливо и рече услужливо:

— Защо се хора слагаме — нали да си помагаме.

Остави настрана тояга и се

хвана за работа веднага. Сржчна, бърза! Съ вжжета той завърза автомобила горделивъ и присмѣхливъ за своята кола селяшката и викна на воловетъ юнашката:

— Ха, де, братлета, опъвай-тѣ вратлета! Теглете! А вие, господа, тѣй малко побутнете!

И що? Воловетъ тръгнаха, повлѣкоха колата. Тикнаха малко господата, и скоро по шосето повлѣче се туловището клето на чудната машина, която тѣй надмено застигна и замина, летейки катъ стрела, тазъ проста глупава кола.

На тая приказка това е края. Какво ще кажете пъкъ вий — не зная.

Елинъ-Пелинъ



ВРАБЧОВА МЖКА

— Добро утро, Врабче сиво!...
Що си днеска мълчаливо,
неопрано, неомито,
пъкъ отгоре и сърдито?
Дали гжста мъгла сипна,
дали мравчица те щипна,
или едъръ лешникъ свари,
та те клъцна и удари?

— Що ме питашъ, що ме маешъ,
нали, братчето ми, знаешъ,
житце нѣмамъ въвъ хамбаря,
ни трошици за попара.
А пъкъ зла се зима кани
по синори и поляни,
и не зная що да чиня,
съ тая гола перушина...

И. Стубель